

N:o 69.

Af herr **J. Bengtsson** i Bjernalt, om höjande af tullen å spelkort.

Undertecknads framställning till fjolårets Riksdag, att tullen å spelkort skulle sättas till 2 kronor pr kilogram, afstyrktes af bevillningsutskottet och afslogs af Riksdagen. Då emellertid i Första Kammarén röster höjdes till stöd för mitt förslag och en närmare utredning och pröfning af frågan torde ådagaläggas, att min begäran haft fullt fog för sig, får jag härmed draga ärendet å nyo inför Riksdagen. Det gäller nemligen här en ingalunda ny, utan en i vårt land ansedd fabrikations vara eller icke vara.

Enligt uppgift från statskontoret hafva under de senare åren följande antal kortkonvolut och stämpelremsor till länsstyrelserna utlemnats för att vid behof tillhandahållas vederbörande importörer af utländska spelkort:

1894.....	559 st.
1895.....	474 »
1896.....	4,174 »
1897.....	8,312 »
1898.....	31,153 »
1899.....	87,075 »
1900.....	122,748 »

Af dessa konvolut och remsor qvarligga vid årsskiftena en del hos länsstyrelserna, huru mycket vid 1901 års ingång kan jag ej exakt uppgifva. Men approximativt kan antalet beräknas, om till jemförelse tages det antal stämplingar, som årligen blifvit enligt generaltullstyrelsens uppgift vid tullkamrarna verkställda, eller:

1897.....	7,245
1898.....	24,241
1899.....	80,670

I öfverensstämmelse härmed borde dessa stämplingar uppgått för år 1900 till 110 à 112 tusen, motsvarande lika många kortlekar.

De svenska fabrikernas stämplingar för år 1900 utgjorde 171,930. Häraf framgår, att de importerade spelkortet utgöra $\frac{2}{5}$ af hela förbrukningen.

De direkta arbetslönerna och materialkostnaderna härför uppgå enligt uppgift till 25 à 35 öre för kortlek, efter kvaliteten, i medeltal 30 öre; med tillägg af bevillningsavgiften, 50 öre, blir således den direkta tillverkningskostnaden 80 öre för hvarje lek. Men häri inbegripas ej driftkostnaderna, sådana som för kontor med personal, fabrik m. m. d. eller försäljningsprovisioner, omkostnader, som blifva ungefär desamma, ehuru tillverkningen eller afsättningen minskas.

Salupriset i parti är 132 à 150 kronor pr gross om 144 lekar eller i medeltal 1 krona pr lek, ungefär lika mycket, som de tyska korten betinga.

Men de tyska fabrikanterna, som hafva en ofantligt mycket större afsättning, afyttra sina varor här genom förmedling af affärsmän, hvilka redan för sina egna affärer hafva kontor och personal härtill och för denna afsättning endast räkna biförtjenst.

10 öres förhöjning per kortlek, eller den nuvarande tullsatsens fördubbling, vore således icke oskäligen. En kortlek väger 100 till 125 gram, hvarför tullen lämpligen bör sättas till 2 kronor för kilogram — icke blott för kortlekar, utan, till förekommande af möjliga försök att kringgå lagen, äfven för målade, tryckta, figurerade och ofigurerade ark, afsedda att till spelkort sönderskäras.

Denna ringa tullsats skulle säkerligen ej leda till förhöjning af priset på de svenska spelkortet eller locka till ökade underslef, så länge bevillningsavgiften för stämpling bibehålles vid af 1896 års Riksdag lagom afmätta 50 öre för kortlek.

Under debatterna om denna fråga i Första Kammaren den 17 februari 1900 betvivlade bevillningsutskottets ärade ordförande, att genom denna tullförhöjning den utländska konkurrensen skulle afsevärdt minskas, emedan de tyska korten äro mycket bättre än de svenska.

Men det är att märka, att de svenska korten hafva fördelen af större hårdhet och elasticitet samt att de äro mycket lättare och angenämare att handtera än de tyska. De senare äro deremot öfverlägsna i afseende på tryckets elegans och ytans bättre glacering. Men glaceringen sker hos den tyska firman Dorndorf i Frankfurt a. M., som tillverkar dessa kort efter en hemlighållen metod. Deras fabrikation är enorm och en kostnad af 40 till 50 tusen mark för nya maskiner och metoder spelar för dem ingen rol. För de två svenska fabrikanterna äro sådana kostnader otänkbara. Deras afsättning

minkas, deras arbetskostnader ökas och svårigheten att hålla uppe en god vara stiger. Under sådana förhållanden blir denna fabrikation undertryckt.

Genom den af mig nu ifrågasatta tullförhöjningen skulle ingen annan näring bli lidande, men deremot en gammal ansedd industri stödjas, och detta utan att konsumenterna i allmänhet deraf berördes. De, som kunna bestå sig med tyska lyxkort, finge betala ett högre pris; dertill inskränkte sig verkningarna för allmänheten.

På anförda grunder hemställer jag därför,

att tullen å spelkort höjes från nu gällande 10 öre per kortlek till 2 kronor per kilogram, derunder inbegripet målade, tryckta, figurerade och ofigurerade ark, afsedda att till spelkort sönderskåras.

Stockholm den 25 januari 1901.

J. Bengtsson.

N:o 70.

Af herr **J. M. Johansson** i Mellbyn m. fl., *om ändring i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.*

Vederbörande i Dals-Eds socken, Elfsborgs län, ha äfven i år hos under-tecknad anhållit om motion till Riksdagen i syfte att vinna befrielse från utgifter och besvär för fortskaffning af från grannlanden dit förpassade nödställda svenska undersåtar.

Tillfälliga understöd, som enligt kongl. kungörelsen den 9 juni 1871 lemnas arbetsföra, men nödställda svenska medborgare, återfås af statsmedel vanligen efter ett års förlopp; förskottliqvid och skriftvexling för att återfå utgifna belopp är därför den minsta olägenheten.

Största svårigheten och förlusten för nämnda gränskommun uppkommer för sådana dit förpassade, som, enligt 1 § i kongl. förordningen den 9 juni 1871, angående fattigvården, äro berättigade till fattigvård, emedan lemnadt under-